NORAKSTS
Lieta Nr.A420615510
Lietvedības Nr.A02347-11/13

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā, 2011.gada 11.novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis O.Priedītis,

piedaloties pieteicējas pārstāvei *I.S.*,
atbildētājas – Rīgas pilsētas pašvaldības pusē, pieaicinātās iestādes – Rīgas domes Administratīvās komisijas pārstāvim *A.P.*,

2011.gada 1.novembrī atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu Nr.A420615510 SIA „IPSO S" pieteikumā par Rīgas domes Administratīvās komisijas 2010.gada 23.marta lēmuma Nr.D57 10-15 atcelšanu (administratīvā pārkāpuma protokols CB Nr.008810).

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 21.aprīlī Administratīvajā rajona tiesā saņemts SIA „IPSO S" (turpmāk arī – pieteicēja) pieteikums un ar Administratīvās rajona tiesas tiesneša 2010.gada 23.aprīļa lēmumu pieteikums pieņemts un ierosināta administratīvā lieta Nr.A420615510 par Rīgas domes Administratīvās komisijas (turpmāk arī – Komisija) 2010.gada 23.marta lēmuma Nr.D57 10-15 (turpmāk – Lēmums) atcelšanu.

[2] No lietas materiāliem izriet, ka 2010.gada 26.februārī Rīgas pilsētas Īres valdes amatpersona sastādīja administratīvā pārkāpuma protokolu CB Nr.008810 par pamatpakalpojumu nesniegšanu īrniekiem. Konstatēts, ka */adrese/* īrniekiem netiek nodrošināts pamatpakalpojums – aukstais ūdens, kanalizācija un apkure.

2010.gada 23.martā izskatot lietu par pieteicējas saukšanu pie administratīvās atbildības pēc Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk – LAPK) $150.^3$panta par pamatpakalpojumu nesniegšanu īrniekiem Komisija pieņēma Lēmumu, ar kuru nolēma saukt pie administratīvās atbildības pieteicēju un piemērot naudas sodu Ls 5000 apmērā.

[3] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicēja iesniedza pieteikumu Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot atcelt pārsūdzēto Lēmumu, norādot sekojošo.

[3.1] Administratīvā komisija ir aprobežojusies tikai ar fakta konstatāciju, ka */adrese/* īrnieki nesaņem pamatpakalpojumus, nevērtējot lietas apstākļus un šis fakts apriori vērtēts kā pārkāpums, pamatojoties tikai uz Rīgas pilsētas Īres valdes sastādīto administratīvā pārkāpuma protokolu CB Nr.008810 un nepasverot likuma „Par dzīvojamo telpu īri" (turpmāk – Īres

likums) 11.[3]panta septītajā daļā norādīto apstākļu iespējamību kā pakalpojumu nesniegšanas attaisnojošu iemeslu namīpašniekam SIA „IPSO S".

Namīpašums */adrese/* atrodas tehniski sliktā stāvoklī, nepieciešama pilnīga ēkas rekonstrukcija. Pieteicējas rīcībā ir Rīgas pilsētas Būvvaldes 2010.gada 24.martā pagarinātā būvatļauja Nr.C-032-08 dzīvojamās ēkas */adrese/* rekonstrukcijai. Līdz ar to ir pierādīts, ka ēkas sliktais tehniskais stāvoklis ir objektīvs un novēršams rekonstrukcijas ceļā.

Ēkai */adrese/* nepieciešams uzsākt kapitālo remontu, jo minēto dzīvojamo telpu tehniskais stāvoklis bija un ir kritisks, tas liedz pieteicējai nodrošināt pamatpakalpojumus Īres likumā noteiktajā kārtībā.

Īrnieki */adrese/* tika brīdināti par šo faktu Īres likuma 28.[4]pantā noteiktajā kārtībā, taču, neraugoties uz to, atteicās atstāt īres telpas.

Bez tam, iemesli, kurus Administratīvajai komisijai vajadzēja izvērtēt ir, pirmkārt, iespējamais pakalpojumu samaksas parāds īrniekiem, otrkārt, pieteicējas objektīva iespējamība vai neiespējamība nodrošināt šos pakalpojumus īrniekiem. Ne vienu, ne otru iespējamību Administratīvā komisija nav pieļāvusi un izvērtējusi, tādējādi nenodrošinot pieteicējai tiesības uz vispusīgu un objektīvu lietas apstākļu izvērtēšanu.

[3.2] Pēc 2010.gada 19.janvārī sastādītā Rīgas pilsētas Īres valdes akta par */adrese/* akta par apsekošanu, pieteicēja nosūtīja *A.M.* vēstuli, kurā izskaidroti objektīvie iemesli, kādēļ ir radušās problēmas nodrošināt īrnieku ar aukstā ūdens padevi un kanalizāciju.

No minētās vēstules izriet, ka aukstā ūdens padeve dzīvoklī ir bijusi nodrošināta, bet uz konkrēto apsekošanas dienu ūdens caurulēs ir sasalis. Tāpēc pastāv strīds par to, kurš ir vainojams apstāklī, ka ūdens padeve nav tāpēc, ka ir aizsalušas caurules. Bez tam ņemot vērā faktu, ka 2009.gada 30.decembrī un 2010.gada 4.janvārī nama īpašumā */adrese/* tika konstatēti zādzības fakti ūdens sistēmas iekārtai, Valsts policija uz sastādīto protokolu pamata ir ierosinājusi kriminālprocesu.

Neņemot vērā to, ka īrniekiem jau daudzkārt tika piedāvāta gan alternatīva dzīvojamā platība, gan naudas kompensācija, pieteicēja atkārtoti vērsās pie *A.M.* un 2010.gada 26.janvārī nosūtīja vēstuli ar piedāvājumu atrisināt radušos situāciju dažādos veidos, tajā skaitā piedāvājot uz ziemas sezonas periodu pārvietoties uz citu dzīvojamo platību, kurā ir visu pamatpakalpojumu nodrošinājums, nenosakot un neiekasējot īres maksu.

Īrniekiem atsakoties no visiem piedāvājumiem, pieteicēja regulāri piegādāja īrniekiem dzeramo ūdeni, kā arī tērēja ievērojamus finansiālos līdzekļus apsildot ar elektrību kanalizācijas un ūdens padeves caurules, lai atjaunotu to darbību, kas ziemas apstākļos bija neiespējams.

[3.3] Administratīvās komisijas lēmums apgrūtina pieteicēju, uzliekot tai maksāt naudas sodu Ls 5000 apmērā. Pieteicēja uzskata, ka šis naudas sods nav samērīgs un vēl vairāk apgrūtina iespējas segt īpašuma uzturēšanas izdevumus, rūpēties par to, nemaz nevērtējot peļņas gūšanas tiesības.

Saskaņā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas skaidrojumu Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību konvencijas Pirmā protokola 1.pants ietver

tiesības īpašumu lietot, jo lietošana „veido tradicionālu un fundamentālu īpašuma tiesību aspektu".

Tādējādi tiesības uz īpašumu ietver arī tiesības gūt labumu no sev piederošas lietas, tostarp šo lietu izīrējot, kas ne vien nodrošina attiecīgā īpašuma uzturēšanu, bet arī dod peļņu īpašniekam.

Kā atzinusi Satversmes tiesa 2006.gada 8.marta spriedumā lietā Nr.2005-16-01, ja īpašnieks nevar savu lietu brīvi lietot, tostarp izīrēt, gūstot no tās iespējamos labumus, viņa tiesības uz īpašumu ir ierobežotas.

[3.4] Saskaņā ar LAPK 272.pantu Administratīvajai komisijai bija jākonstatē atbildību mīkstinošie vai pastiprinošie apstākļi.

[4] Komisija tiesā iesniegtajā rakstveida paskaidrojumā norāda, ka pieteicējas pieteikums ir nepamatots un noraidāms, norādot sekojošo.

[4.1] Ne sals, ne mājas tehniskais stāvoklis nav atzīstami par tādiem apstākļiem, kas atbrīvotu pieteicēju no Īres likuma 11.^{3}panta septītajā daļā noteiktā pienākuma, ka izīrētājs vai pakalpojumu sniedzējs nav tiesīgs nesniegt (pārtraukt vai neuzsākt) šā panta pirmās daļas 1.punktā minētos pamatpakalpojumus, ja īrniekam nav šo pakalpojumu apmaksas parādu.

Turklāt arī Īres likuma 40.panta otrajā daļā noteikts, ka izīrētājs nodrošina dzīvojamās mājas (dzīvojamās telpas) uzturēšanu atbilstoši normatīvajos aktos noteiktajām būvniecības un higiēnas prasībām, kā arī veic dzīvojamās mājas (dzīvojamās telpas) kapitālo remontu, bet šī panta trešā daļa noteic, ka izīrētājs atbild par dzīvojamās mājas konstruktīvo elementu un inženierkomunikāciju bijājumiem, kas radušies mājas vispārējās nolietošanas rezultātā.

[4.2] Īres likuma 11.^{3}panta pirmās daļas 1.punktā noteikts, ka pamatpakalpojumi ir nesaraujami saistīti ar dzīvojamās telpas lietošanu, tātad no šīs tiesību normas izriet secinājums, ka īrētā dzīvokļa neatņemama sastāvdaļa ir arī pamatpakalpojumi. Tieši tāpat kā pašu īrējamo dzīvokli, arī pamatpakalpojumus izīrētājam ir pienākums sniegt īrniekam. Šis apgalvojums izriet no minētās tiesību normas septītās daļas, kura nosaka, ka izīrētājs nav tiesīgs nesniegt (pārtraukt vai neuzsākt) pamatpakalpojumus. Tulkojot minēto tiesību normu ar teleoloģiskās redukcijas metodi, minētā panta septītās daļas teikuma otrā daļa par to, ka, ja īrniekam nav šo pakalpojumu parādu, nedrīkst tikt iztulkota pretēji tās jēgai, t.i., apgalvojums, „ja īrniekam ir parādi par pamatpakalpojumiem, izīrētājs tos var nesniegt", būs aplams, jo nonāk pretrunā ar minētā panta pirmās daļas 1.punktu, kas nosaka pamatpakalpojumu nesaraujamību ar īrēto dzīvojamo platību. Īres likuma normas neparedz kārtību, kādā būtu atslēdzami pamatpakalpojumi.

[5] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve pieteikumu uzturēja, pamatojoties uz pieteikumā norādītajiem argumentiem, papildus norādot, ka apkuri neuzskata par pamatpakalpojumu, kā arī to, ka *D.M.* likuma izpratnē nav vērtējama kā persona, kura var pretendēt uz jebkādu pamatpakalpojumu saņemšanu un būtu jālemj par tiesvedības izbeigšanu lietā.

Tiesas sēdē Komisijas pārstāvis pieteicējas pieteikumu neatzina uzskatot to par nepamatotu, norādot pārsūdzētajā Lēmumā un tiesai sniegtajos rakstveida paskaidrojumos norādītos argumentus.

Cietusī persona, *D.M.* uz tiesas sēdi nebija ieradusies, iepriekš nepaziņojot par neierašanās iemesliem. No lietas materiāliem tiesa konstatēja, ka 2001.gada 23.maijā cietušajai *D.M.* tika nosūtīts paziņojums par tiesas sēdes noteikšanu, kā arī 2011.gada 27.septembrī tika nosūtīta pavēste uz tiesas sēdi. Minētā pavēste tika saņemta kā atpakaļsūtīta.

Tiesas sēdē noskaidrots, ka cietusī persona ir mirusi.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot lietas materiālus kopumā, noklausoties lietas dalībnieku paskaidrojumus, atzīst, ka pieteikums ir pamatots un apmierināms.

Lietā pastāv strīds par to, vai pieteicēja pamatoti ir saukta pie administratīvās atbildības par Protokolā un pārsūdzētajā Lēmumā norādīto administratīvo pārkāpumu.

[7] Kā jau norādīts iepriekš, pieteicējai piemērots administratīvais sods Ls 5000 apmērā par Īres likuma 11.^{3}panta septītās daļas prasību pārkāpšanu, atbildība par ko paredzēta LAPK 150.^{3}pantā.

Īres likuma 11.^{3}panta septītajā daļā noteikts, ka izīrētājs vai pakalpojumu sniedzējs nav tiesīgs nesniegt (pārtraukt vai neuzsākt) šā panta pirmās daļas 1.punktā minētos pamatpakalpojumus, ja īrniekam nav šo pakalpojumu apmaksas parādu. Šā noteikuma neievērošanas gadījumā izīrētājs vai pakalpojumu sniedzējs atlīdzina īrniekam nodarītos zaudējumus.

Savukārt LAPK 150.^{3}pantā noteikts, ka par pamatpakalpojuma nesniegšanu dzīvojamās telpas īrniekam, ja likums nosaka pienākumu sniegt šādu pakalpojumu, uzliek naudas sodu juridiskajām personām līdz desmit tūkstoš latiem.

Tātad izskatāmajā lietā nepieciešams konstatēt, ka pieteicēja nav sniegusi dzīvojamās telpas */adrese/* īrniekiem kādu no pamatpakalpojumiem.

[8] Ievērojot to, ka izskatāmajā lietā strīds ir saistībā ar īres tiesiskajām attiecībām un pieteicējas izteiktās iebildes, ka *D.M.* nav dzīvojamās telpas */adrese/*, īrniece, tādēļ pieteicējai nebija pienākuma sniegt pamatpakalpojumus *D.M.*, sākotnēji nepieciešams atbildēt, vai pastāv apstākļi, kas norādītu uz pakalpojumu nesniegšanu īrniekam.

[8.1] Lietā nav strīda par to, ka 1982.gada 7.jūnijā dzīvojamās telpas īres līgums ir noslēgts ar *M.M.* par dzīvokļa */adrese/*, īri. *M.M.* ir mirusi un dzīvojamās telpas turpināja lietot viņas dēls *A.M.* un viņa sieva *D.M.*, nepārslēdzot dzīvojamās telpas īres līgumu pēc *M.M.* nāves. Ievērojot to, ka īres attiecības nodibinātas 1982.gadā, to, ka *A.M.* kā *M.M.* dēls lietoja dzīvojamās telpas */adrese/*, secināms, ka viņš ir atzīstams par dzīvojamās telpas īrnieku.

[8.2] Lietai kā pierādījums ir pievienots 2010.gada 19.janvāra akts (lietas 38.lapa) par dzīvojamās telpas */adrese/* apsekošanu. Šajā aktā norādīts, ka

apsekošana piedalījies īrnieks *A.M.* Ievērojot norādīto, tiesai nerodas šaubas, ka starp pieteicēju un *A.M.* pastāv īres tiesiskās attiecības par dzīvojamās telpas */adrese/* lietošanu. Uz to norāda arī pašas pieteicējas Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā iesniegtais prasības pieteikums (lietas 16.-18.lapa).

Tiesas vērtējumā apstāklis, ka Komisija kļūdaini par cietušo personu ir atzinusi arī *D.M.* (nav pierādījumu, ka būtu iemitināta dzīvoklī atbilstoši Īres likuma prasībām), nemaina to, ka vērtējams ir jautājums par pakalpojumu sniegšanu vai nesniegšanu attiecīgās dzīvojamās telpas īrniekam.

[9] Vērtējot, vai ir konstatējamas visas LAPK 150.^{3}pantā aprakstītā administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes, tiesa norāda sekojošo.

[9.1] LAPK 150.^{3}pants ietver sevī atsauci uz citos normatīvajos aktos noteiktiem pienākumiem – pienākumu dzīvojamās telpas īrniekam sniegt pamatpakalpojumus, detalizētāk tos neizskaidrojot. Līdz ar to sākotnēji nepieciešams noskaidrot šo pienākumu apjomu.

Pamatpakalpojumu, kuri ir nesaraujami saistīti ar dzīvojamās telpas lietošanu, uzskaitījums ir dots Īres likuma 11.^{3}panta pirmās daļas 1.punktā - apkure, aukstais ūdens, kanalizācija un sadzīves atkritumu izvešana.

Izskatāmajā lietā pieteicēja saukta pie administratīvās atbildības par tādu pakalpojumu kā aukstā ūdens, kanalizācijas un apkure nenodrošināšanu. Ievērojot to, ka pieteicēja ir izīrētāja (lietā par to nav strīda), un Īres likuma 11.^{3}panta pirmās daļas 1.punktā doto pamatpakalpojumu uzskaitījumu, secināms, ka pieteicēja, iespējams, nav sniegusi pamatpakalpojumus Īres likuma izpratnē.

Vienlaikus konstatējams, ka Īres likumā ir atrunāti gan pakalpojumu sniegšanas nosacījumi, gan iespēja pakalpojumus nesniegt. Līdz ar to nepieciešams izvērtēt, vai pastāv likumā atrunātie priekšnoteikumi.

[9.2] Īres likuma 11.^{3}panta pirmās daļas 1.punktā noteikts - dzīvojamās telpas īres līgumā nosakāmi tie pakalpojumu veidi, kurus dzīvojamās telpas lietošanas laikā saņem īrnieks (...). Šī panta pirmās daļas 1.punktā dots iespējamo pamatpakalpojumu uzskaitījums, savukārt 2.punktā uzskaitīti iespējamie papildpakalpojumi.

Tātad pušu savstarpējo pienākumu apjomu nosaka īres līgums un tajā atrunātais par sniegtajiem pakalpojumiem. Tiesas vērtējumā šāds normatīvais regulējums ir nepieciešams tādēļ, lai būtu saprotams, par kādu pakalpojumu veidu divas civiltiesiskā darījumā iesaistītas puses ir vienojušās, jo sadzīviskā realitāte ir tāda, ka ne visos dzīvokļos Latvijas Republikā ir nodrošināta aukstā ūdens padeve (aka var atrasties pagalmā), var nebūt kanalizācijas inženierkomunikācijas, kā arī ir iespējami dažāda veida apkures risinājumi. Tā, piemēram, malkas krāsns apkures gadījumā nebūtu saprātīgi pieprasīt no izīrētāja apkures pakalpojumu nodrošināšanu – pats dzīvojamās telpas īrnieks rūpējas par malkas krājumiem un krāsns iekuršanu. Līdz ar to nepieciešams vērtēt, kādus pienākumus ar īres līgumu attiecībā pret dzīvojamās telpas */adrese/*, īrniekiem ir uzņēmusies pieteicēja.

Izvērtējot dzīvojamās telpas īres līgumu (lietas 41.-43.lapa) un pielikumu pie šī līguma (lietas 44.-46.lapa) tiesa konstatē, ka 1982.gada 7.jūlija līgumā

un tā pielikumā nav atrunāta nekāda veida pamatpakalpojumi un to sniegšanas veids vai apjoms.

Ievērojot to, ka Īres likums paredz izīrētāja pienākumu apjomu atrunāt līgumā, to, ka līgumā nav atrunāti šādi pienākumi, tad nav konstatējams, ka pieteicēja kā izīrētāja nebūtu izpildījusi savu līgumisko pienākumu. Tā kā administratīvā atbildība, tiesas vērtējumā, atbilstoši Īres likuma 11.^{3}panta pirmās daļas 1. un 7.punkta normu saturam, ir paredzēta tieši par pienākumu nepildīšanu, tad pieteicējas rīcībā nav konstatējama administratīvi sodāma nodarījuma pazīmes.

[9.3] Izskatāmajā lietā būtiski ir ņemt vērā to, ka pie administratīvās atbildības tiek saukta juridiska persona. Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir skaidrojis, ka LAPK 9.panta pirmajā daļā noteikts, ka par administratīvo pārkāpumu var tikt atzīta tikai vainojama (ar nodomu vai aiz neuzmanības izdarīta) darbība vai bezdarbība. Tādējādi vaina ir viens no priekšnoteikumiem personas saukšanai pie administratīvās atbildības. Šis priekšnoteikums ir vienlīdz attiecināms gan uz fizisko, gan juridisko personu administratīvo atbildību. Tiesību doktrīnā vaina tiek definēta kā personas psihiskā attieksme nodoma vai neuzmanības formā pret viņas izdarīto prettiesisko darbību vai bezdarbību un ar to saistītajām kaitīgajām sekām. Tomēr minētā definīcija raksturo tikai fizisko personu vainu, jo juridiskajām personām nevar piemist psihiskā attieksme. Tāpēc juridisko personu vaina ir nosakāma, ņemot vērā divus nosacījumus: pirmkārt, vai juridiskajai personai bija iespēja nodrošināt noteikumu ievērošanu, par kuru pārkāpšanu ir paredzēta administratīvā atbildība, otrkārt, vai juridiskā persona veica nepieciešamos pasākumus, lai nodrošinātu šo noteikumu ievērošanu *(sk., piemēram, Augstākās tiesas Senāta 2009.gada 5.marta sprieduma lietā SKA-19/2009 18.-19.punktu)*.

Tiesai nerodas šaubas, ka noteikta veida pakalpojumi dzīvojamās telpas */adrese/*, īrniekiem ir sniegti un to uzskatāmi apliecina pašas pieteicējas paskaidrojumi un daļēji iekasētā samaksa par pakalpojumiem. Tomēr, tiesas vērtējumā, šādu secinājumu izdarīšana būtu atbilstoša un pieļaujama civiltiesiskā strīda risināšanas gadījumā, bet izskatāmajā lietā pieteicēja tiek sodīta ar krimināltiesiskai sankcijai pielīdzināmu sodu. Šādā gadījumā, kad nav skaidri atrunāta pienākumu loka (īres līgumā atrunātais) jeb nav definēti tie noteikumi (kādi pakalpojumi, kādā veidā un apmērā jāsniedz), kuri juridiskajai personai bija jāievēro, uz vispārinātu secinājumu pamata personas sodīšana ar krimināltiesiskai sankcijai pielīdzināmu sodu (soda apmērs līdz pat 10000 Ls) nebūtu pieļaujama.

[9.4] Tiesa arī uzskata par nepieciešamu norādīt, ka Īres likuma 11.^{3}panta pirmās daļas 7.punktā paredzēta atruna - izīrētājs nav tiesīgs nesniegt pamatpakalpojumus, ja īrniekam nav šo pakalpojumu apmaksas parāda.

Komisija savos rakstveida paskaidrojumos ir norādījusi, ka šī norma **nedrīkst** (Komisijas izcēlums) tikt iztulkota pretēji tās jēgai - ja īrniekam ir parāds par pamatpakalpojumu, izīrētājs to var nesniegt.

Tiesa šādu Komisijas normas interpretāciju neuzskata par racionālu sekojošu apsvērumu dēļ.

Latvijas Republikā ir brīvā tirgus ekonomika (*pēc ekonomikas veida definēts sabiedrības modelis, kurā galvenie ražošanas, sadales un maiņas līdzekļi atrodas privātās (fizisko un juridisko personu) rokās un kalpo sacensībai par peļņu. Preču un pakalpojumu ražošana noris konkurences apstākļos un ekonomisko darbību koordinācija notiek ar tirgus un brīvu cenu starpniecību*), kas ir viena no demokrātiskas un brīvas valsts pamatvērtībām. Brīvās tirgus ekonomikā Īres likumā uzskaitītie pamatpakalpojumi pēc savas būtības ir prece, kuru attiecīgais komersants piedāvā un pārdod tirgū. Ja par pareizu atzītu Komisijas Īres likuma 11.[3] panta pirmās daļas 7.punkta interpretāciju, veidotos situācija, kad kādam ir pienākums bezatlīdzības ceļā nodot citai personai savu īpašumu – komersantam ir pienākums nodrošināt ūdens vai siltuma (apkures) padevi, nesaņemot par to nekāda veida atlīdzību. Tas nonāk pretrunā Latvijas Republikas Satversmē 105.pantā nostiprinātajām tiesībām uz īpašumu, līdz ar to, tiesas vērtējumā, šī norma ir interpretējama atbilstoši tās teksta saturam – gadījumā, ja īrniekam ir parāds par pamatpakalpojumu, izīrētājs šo pamatpakalpojumu ir tiesīgs nesniegt. Komisijas piedāvātā interpretācija pēc būtības ir tāda, kas pasaka, ka šādas normas vienkārši nav – tai nav nekādas nozīmes vai iedarbības.

Izskatāmajā lietā ir skaidras norādes par to, ka dzīvojamās telpas */adrese/*, īrniekiem ir parāds par pamatpakalpojumiem. Uz to nepārprotami norāda pieteicējas pārstāves dzīvojamās telpas */adrese/*, apsekošanas un akta sastādīšanas laikā sniegtais rakstveida paskaidrojums par parādu esamību (paskaidrojums iekļauts akta saturā). Šos paskaidrojumus apstiprina SIA „IPSO S" Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā iesniegtais prasības pieteikums (lietas 16.-18.lapa), kurā norādīts uz parāda esamību par komunālajiem pakalpojumiem. Saistībā ar šo prasības pieteikumu tiesa ir ierosinājusi tiesvedību. Tomēr Komisija nekādā veida Lēmumā šos apstākļus nav pārbaudījusi un nav devusi tiem novērtējumu.

LAPK 237.pantā ir noteikts, ka lietvedības uzdevumi administratīvo pārkāpumu lietās ir šādi: savlaicīgi, vispusīgi, pilnīgi un objektīvi noskaidrot katras lietas apstākļus, izlemt to stingrā saskaņā ar likumu (...).

Pastāvot šādiem apstākļiem – pie administratīvās atbildības saucamā persona skaidri ir norādījusi, ka īrniekiem, iespējams, ir parāds par pamatpakalpojumiem, savukārt likumdevējs ir paredzējis, ka parādu esamības gadījumā izīrētājs ir tiesīgs pārtraukt pamatpakalpojuma sniegšanu, tiesa secina, ka Komisija nav izpildījusi tai LAPK 237.pantā noteikto pienākumu un nav noskaidrojusi lietā būtiskus apstākļus.

[10] Tiesas ieskatā izskatāmajā lietā nav konstatējam pieteicējas prettiesiska darbība vai bezdarbība, kas izpaudusies kā pamatpakalpojuma nenodrošināšana īrniekiem – nav noskaidrots, kādus pamatpakalpojumus pieteicējai kā izīrētājam saskaņā ar īres līgumu bija jāsniedz, līdz ar to nav konstatējams šāds notikums. Atbilstoši LAPK 239.panta 1.punktam iesāktā

lietvedības administratīvā pārkāpuma lietā jāizbeidz, ja nav bijis notikuma vai tajā nav administratīvā pārkāpuma sastāva. Pastāvot nodibinātajiem apstākļiem, atzīstams, ka Rīgas domes Administratīvās komisijas 2010.gada 23.marta lēmuma Nr.D57 10-15 ir atceļams, bet lietvedība administratīvā pārkāpuma lietā ir izbeidzama.

R e z o l u t ī v ā d a ļ a

Pamatojoties uz LAPK 286.panta pirmās daļas 3.punktu, Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, 289.-290.pantu un 291.panta pirmo daļu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

apmierināt SIA „IPSO S" pieteikumu.

Atcelt Rīgas domes Administratīvās komisijas 2010.gada 23.marta lēmumu Nr.D57 10-15 un izbeigt lietvedību administratīvā pārkāpuma lietā.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā divdesmit dienu laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Tiesnesis (paraksts) O.Priedītis

NORAKSTS PAREIZS

Administratīvās rajona tiesas

tiesnesis _____ O.Priedītis

Rīgā, 2011.gada 11.novembrī.